PROVOCAREA UNUI GEN: MOMENTUL

Luminița CHIOREAN

Abstract

The paper pleads for the aknowledgement of the "moment" as a parodic genre.Thus, the author has made a theoretical excursion into the parodic discourse completed by a representation of a semiotic model of the community epidemically. The critical spirit of literary texts belonging to I.L. Caragiale has also been empha

0. De esență comică [1], "Momentelor și schițelor" lui I.L.Caragiale reclamă un supracodaj: un sistem de cod în două sau trei grade, ce refolosesc codurile limbajului, ale gesticii în imagini artistice adecvate anumitor cerințe, scopuri, date obținute prin chiasmă, adică prin coroborarea informațiilor primite de la semnificantul aflat "în circuitul sau în rețeta sintactică" și a semnificației unui alt obiect, obținându-se o altă natură lingvistică semnificativă pentru actanții implicați în discurs, fie banală (derutantă, înșelătoare), fie simbolică (explicativă)[2]. Prin urmare, la nivelul expresiei, funcționează un pact: o "dublă" înțelegere, de ordin retoric [3], respectiv pragmatic.

1. Moftul - model semiotic

1.1. Discursul parodic

Prin definirea ca reprezentare antropomorfă [4], textul literar își manifestă din plin ipostazele sau lumile, consecințe mai ales ale funcțiilor [5] criptologică și ludică. Înregistrăm astfel textul parodic ca ofertă recomandată în structura de așteptare sau de apel, prezentă teoretic, la I.L.Caragiale, asemenea unui arbore ludic al formelor literare simple: anecdota, recurgând la retorica populară a pildelor și a parabolei, foiletonul, cazul de jurnal, pledând pentru instituirea discuției, ca scrisoare, telegramă, reclamă, anunț publicitar, inscripție murală, rețetă, norme ale codului etic, în genere, a documentului ca gen [6].

I.L.Caragiale optează pentru moment ca gen, ca de altfel, mai într-un târziu, Arghezi care propunea "tableta" sau Nichita Stănescu implicat în retorica "respirărilor". Înscriindu-se în realism, momentul respiră actualitatea, este înfometat de ea.

Pentru a-l face pe cititor co-părtaș la trăirea momentului, la implicarea în itinerariul sintactic al narativității discursului, scriitorul are în vedere și structura de răspuns [7] a publicului cititor, manifestată prin cronici, recenzii literare, premii, proces literar, dar cel mai adesea prin reacțiile cititorilor de aprobare sau respingere a lecturii. Scriitorul este așadar conștient de semnarea contractului de lectură cu un public eterogen în receptarea artei [8]. Cu priceperea și pasiunea jucătorului care nu-i dispus să piardă, I.L.Caragiale mânuiește structurile și procedeele tehnice prin care un text, aici momentul, obține cu succes dirijarea reacțiilor critice. Pentru a veni în întâmpinarea cititorilor, fără a fi scrupulos în ierarhizarea acestora,

BDD-A2956 © 2003 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 01:55:45 UTC)

scriitorul reclamă o varietate tematică ce trasează frontiere virtuale între cultură şi primitivism.

Validând "momentul" ca text parodic [9], se cuvine să definim conceptul. După G.Genette [10], parodia- ca tip de relaţie hipertextuală - este o transformare, nici pe departe o pastişă, o imitaţie, ludică, opusă deghizării, care este satirică şi opusă de asemenea şi transpoziţiei, serioase, constând într-o adaptare stilistică la un subiect diferit. Opunându-se ironiei care este doar un mecanism retoric, parodia constituie un gen literar. Parodicul este asumat de moment, ca gen literar înscris în literatura română de I.L.Caragiale.

Conform intertextualităţii funcţionale, modelul parodiat trebuie să fie cunoscut şi recunoscut, încât să survină comicul. De aici, se impune cerinţa operaţiilor de selecţie şi combinare a trăsăturilor convergente şi divergente cu modelul în planul conţinutului- ce ţine de semantică- şi al formei- o gramatică narativă, valabilă interpretării intertextuale. Se pledează astfel pentru deghizarea burlescă, atunci când stilul este alterat, iar nu subiectul. Parodia funcţionează atunci când dihotomia stil/subiect este dublată de cea iniţială asupra considerării "nobile" sau "vulgare" a subiectului, consideraţie ce permite înregistrarea seriei combinărilor repertoriale operante: mofturi [11] !

1.2. Momentul: gen cu mai multe "mofturi"

Fie moment, fie schiţă, I.L.Caragiale şi-a organizat discursul parodic pe o schemă, funcţie a kisch-ului atitudinal, un model intersistemic care furnizează atât reconstituirea unei lumi reale, cât şi proiecţia ei la nivelul actanţilor, în plan referenţial: naratorul prin textul propus lecturii, personajele sale şi receptorul prin conotaţiile ce construiesc de fiece dată un alt univers (opinii critice, recenzie etc.), o altă lume surprinsă în interpretarea implicită / explicită a setului de texte definitorii pentru orizontul de aşteptare (spiritual, cultural). În baza contractului de lectură, prin studiul receptării textului, sociologii literari pot demonstra existenţa mai multor categorii de receptori, stabilind bineînţeles şi conduita cititorului model.
Printr-o frontieră elastică, iluzoriu despărţind hotarele lumii fictive de ale celei actuale, aşezat în prelungirea celei dintâi spre a o înfăptui ca univers ocurent, **momentul** mimează o lume imuabilă.

Efectul dedublării este susţinut de treptele lecturii la suprafaţa textului. Notele parodice devin lizibile în secţiunile cu funcţie metatextuală [12], unde discursul conştientizează şi verbalizează reprezentarea unei lumi conexe lumilor învecinate.

Asumându-şi poetica atmosferei, momentul caragialian mimează un model dintr-o lume posibilă, cu care cititorul se va confrunta identificând-o sau reactualizându-şi-o pe de-a-ntregul, corespunzător discursului dirijat prin elemente suprasegmentale (intonaţia) sau prin provocarea căii de acces la acea lume - însemne ale unei "geografii" mitice: oraşul copilăriei, al adolescenţei sau stimularea amintirii ca timp al iubirii sau al unui moment tragic etc. Derutantă este actualitatea lecturii explicabilă prin paradoxul conduitei, verbale şi nonverbale, deci la nivelul atmosferei de limbaj, la nivelul lumilor de gradul al patrulea. Actul de comunicare al momentelor împărtăşeşte "destinul" jocului supus limitelor de loc, spaţiu şi sens. Actul scriiturii e un simulacru de "obiectivitate" al lumii reconstruite, pledoarie a omniscienţei naratorului, ipotetic martor al faptelor relatate, devenit obiectiv prin distanţarea în timp. Conştiinţa reflectoare este ipostaza clar menţionată în text prin vocea auctorială sau prin formule de tipul: "personajul nostru", povestirea redată în stil direct de personaj sau de naratorul de ordinul I(vocea auctorială) ori de povestirea în stilul indirect liber, "mimând" perspectiva personajului; prin identificarea eului auctorial cu lumea evocată prin medierea

BDD-A2956 © 2003 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 01:55:45 UTC)

lingvistică: folosirea unor modalizatori de intensitate, calificativi, augmentativi, întrebări retorice.

Un posibil model al reconstituirii lumilor este cel oferit de "itinerariul": evocare / amintire / reconstruire. Nu trebuie omis suspense-ul necesar receptării textului de atmosferă care încifrează mai multe lumi concentrice, de grade diferite. Iar lumea ce fiinţează, înfăptuirea antropomorfă, este consecinţă a performării actului de comunicare.

Generator de atmosferă, discursul parodic devine sursă a conştientizării lumilor în calitate de proiecţii, în viitor, în prezent sau proiecţie în spaţiul actual al agentului uman, subiectivism stipulat şi prin popularea acestor lumi cu personaje care manifestă tendinţe "ultramoderne".

Anularea stării de tensiune dintre lumile aflate în textul de atmosferă este posibilă prin participarea creatoare a personajelor care îşi doresc atmosfera, o visează, îi regretă absența.

1.3. "Mofturi": modele semiotice

1.3.1. Semantica "moftului"

Parodicul expune, printr-o abatere comică descrisă în funcţie de amplitudinea sa, structura elementară a semnificaţiilor furnizate de universul semantic al "moftului" care instituie o semantică fundamentală în structura de suprafaţă a "momentelor".

O radiografie a moftului [13] propune o primă diagnoză socială:

<<Moftul politic / politicianul "rodat"
Eu: Ce era azi la Cameră?
D. deputat: Mofturi!
Moftul "atitudinal" / avarul
Un cerşetor degerat: Fă-ţi pomană! Mor de foame!
Un domn cu bundă: Mofturi!
Moftul sentimental / arivista
Un june cu revolverul în mână: Acriviţo ! Dacă nu mă iubeşti, mă omor!
D-ra Acrivița (făcând două gropiţe asasine în obraji): Mofturi!
Moftul "profesional" / mitocanul
Dr. Babeş: Feriţi-vă de apa nefiltrată: are germenii tutulol boalelor.
Un mitocan: Mofturi!
Moftul "competitiv sau performativ"/ invincibilul
Eu: Dar domnii X…Y…Z…n-au nici un merit, nici o capacitate, nici un talent spre a fi puşi în fruntea unor instituţiuni cari…şi în sfârşit despre onestitate…de!
Un amic (tăindu-mi vorba şi dând din umeri): Mofturi!
Moftul "maladiv" / "pacientul"
Pacientul (foarte impacientat): Doctore, mor!
Doctorul (foarte liniştit): Mofturi!
Moftul "receptor de cultură" / "pacientul"
Librarul: Iată o carte nouă, foarte interesantă.
Un june cult(dând cu dispreţ volumul la o parte): Moft!
Moftul- "ipohondric"/ alarmist / lucidul
Un ipohondru: Ar trebui mai multă îngrijire: doamne fereşte! Să nu ne pomenim la primăvară cu ciuma!
D. primar(foarte serios): Mofturi!

BDD-A2956 © 2003 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 01:55:45 UTC)

Moftul justiţiar / "supralicitatul"
Un cetăţean: Săriţi!
D. procuror(grăbindu-se să suie la club): Mofturi!
Moftul ca opinie / scepticul
Eu: Eu crez că de astă dată guvernul a avut dreptate.
Un pesimist suprimat (scrâşnind fioros): Mofturi!
Moftul critic / maliţiosul / conservatorul
Eu: Trebuie să mărturisim, cu toată părerea de rău, că în administraţie…uneori se fură foarte des. Un optimist rămas în slujbă (zâmbind foarte blajin): Mofturi!
Moftul "în opoziţie" / flegmaticul
Un orator opozant: câteodată autorităţile…prin abuz de
putere, se întâmplă prea de multe ori să comită…
Un ministru: Mofturi!
Moftul "patern" / "omniscientul"
Un tată de familie: Am auzit că de la o vreme se-ntinde
printre o seamă de tineri din Bucureşti nişte apucături oribile. //Un altul cu mai mulţi copii(râzând): Mofturi!
Moftul "astronomic" / "eclipsatul"
X…: Mâine seară e o eclipsă de lună. // Z…: Mofturi!
Moftul editorial / receptorul imprevizibil
Eu: À propos iese o gazetă nouă.
Publicul: Mofturi!>>

Moftologia prezentată surprinde existenţa unei falii între moftul enunţat şi maniera receptorului implicat în structura de răspuns. Interlocutorul schimbă regulile jocului comunicând imprevizibile tipologii incompatibile cu maniera care-l solicită. Din competiţia "manieristă" iese triumfător moftul aflat într-o altă ipostază …Mofturi!

Astfel "legenda" moftului vine în ajutorul receptorului: "Moft! Mofturi! O, Moft! Tu eşti pecetea şi deviza vremii noastre. Silabă vastă cu neţărmurit cuprins, în tine încap aşa de comod nenumărate înţelesuri: bucurii şi necazuri, merit şi infamie, vină şi păţenie, drept, datorie, sentimente, interese, convingeri, politică, ciumă, lingoare […] eclipsă de lună şi de minte, trecut, prezent, viitor- toate, toate cu un singur cuvânt le numim noi românii moderni, scurt: MOFT!"
Virusul "moftangic" este bivalent: determină sau ignoranţa sau conservatorismul. Cert rămâne sistemul imunitar moral depăşit…Aşadar necesită o reactualizare. Fiind primul virus moral, moftul se instituie epidemic în comunitate.

Hazul, buna dispoziţie, râsul pot fi provocate de aluzia ironică: "- Moftul român a înviat!/ -Adevărat a înviat!",…în atmosferă simţindu-se „înălţarea lui"; detaliul grafic: tehnica fragmentaristă care disociază "mofturile", modificări ale intonaţiei, gesturi, limbaj nonverbal: indicaţiile regizorale- "Pacientul (foarte impacient)- expresie oximoronică; prin exagerări- moftul "hiperbolic" al ipohondrului. În acest sens, stilistica nu şomează: hiperbola şi antifraza sunt de neînlocuit.

Componenta semiotică a textului parodic, afectată de abaterea comică, în funcţie de mediul lingvistic, afişează diverse tipuri de manifestări: infralingvistice - flecăreală, bâlbâială, schimbarea vocii; lingvistice- fantezii verbale, calambururi, vorbe de spirit; extralingvistice - anecdote, absurdităţi; metalingvistice - parodii, jocuri asupra convenţiilor, asupra codului. Registrul stilistic se completează prin alte procedee, şi anume: condensarea, repetiţia, inversiunea, dublul sens, calamburul, deplasarea, unificarea, greşeala de raţionament, chiasma, interferenţa seriilor [14].

BDD-A2956 © 2003 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 01:55:45 UTC)

1.3.2. "Momentul": demers semiotic

Modelul semiotic al momentului este generat de "universalii ale limbajului", unităţi funadamentale construite pe o dialectică antinomică: pacient/ impacient; eclipsă de lună/ de minte; modern/ scurt; un pesimist suprimat… fioros/ optimist etc.
Structura narativă activă la suprafaţa textului constă în:
modelul taxinomic dat de-o morfologie elementară;
sintaxa narativă şi operaţiile sintactice orientate în decodarea sensului. Modelul taxinomic al moftului este înregistrat într-un "dicţionar explicativ" ortomoftologic (v. 1.3.1.).

Discursul parodic este dotat cu sens, articulat în enunţuri narative ca înfăptuire antropomorfă, deoarece implică un subiect uman în funcţie de un clasem uman. Înfăptuirea sintactică (*le faire*) este operaţia sintactică (în logică) cu dublu caracter antropomorf: ca activitate, ea presupune un obiect; ca mesaj, este obiectivată şi implică axa de transmisie între remitent şi destinatar [15]

Scriitorul face apel la strategia dsicursivă: supralicitarea "modelelor sociale" materializate în "moda" moftului. Repune în drepturi discuţia asupra modalităţilor în care poate funcţiona un asemenea text, precum şi despre referirile atitudinale ale emiţătorului şi ale receptorului asupra lumii, căci singură discuţia este mai în temei de a dirija mesajele momentelor, impunându-se ca tehnică discursivă.

În discursul momentelor lui I.L.Caragiale sunt prezente toate tipurile de enunţuri narative, şi anume: enunţul narativ simplu: *"Sunt opt ani[…] de când această foaie a văzut lumina…"* ; enunţurile modale şi enunţurile descriptive: textul debutează şi punctează paragrafele meritorii în definirea moftului prin clasemele umane *"a voi", " a crede", "a gândi",* verbele dicendi etc., verbe voliţionale şi reflexive; enunţurile atributive şi enunţurile modale în funcţie de enunţuri atributive: *"… Sperăm să fie formula sinceră şi exactă a spiritului nostru public."*

Adevărata sintaxă relevantă a comunicării facilitează lectura discursului, receptare ajutată şi prin concursul enunţurilor translative, considerate performative. Finalul textului parodic avut în analiză avertizează optimist cu libertatea de opinie: abandonarea ipostazei de captiv al moftului. Dar …succesul se află pe acelaşi cântar cu eşecul: cei doi actanţi, naratorul şi cititorul vor acţiona după regulile propriului joc!

Itinerariul sintactic complinit cu cel semantic lansează modelul semiotic al moftului, realitate antropomorfă, se pare perenă…Şi totuşi: *"Moftul român să fii, dar caută pe cât se poate să nu fii!"* Semantica moftului va fi deconspirată prin realitatea *"Moftuuil român"* (revista), *v*irtual "transplantat" ca patologie.

2. Momentul / poetica atmosferei

Incursiunea în discursul parodic caragialian firesc este a fi complinită cu modelul moftului ce generează o poetică a atmosferei, analiză ce va constitui subiectul unui alt demers.

> Momentul sau schiţa, ambele sunt variante ale aceluiaşi gen parodic care devine magnetul real pentru moft, maniera [16] de schimbare la faţă a oligarhiei româneşti de la sfârşitul sec. al XIX-lea … şi nu numai.

Moftul se înscrie în istoria literară ca joc cu mai multe strategii. Lumea ne oferă moftul: conversaţie care să conţină *"o mie şi o sută de nimicuri […] exprimate în cele mai dulci modulaţiuni de voce şi prin jocul acela încântător al luminilor ochilor[…] care capătă [pentru observator] un farmec indicibil"*[17].

BDD-A2956 © 2003 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 01:55:45 UTC)

Prin urmare scriitorul s-a angajat într-o activitate de aflare a strategiilor adecvate textului de atmosferă. Discursul parodic probat în momentele lui I.L.Caragiale este o lume de gradul al patrulea: surogat de lume creată ca actuală pentru narator şi imaginară pentru ceilalţi actanţi, care oricând pot fi ei înşişi creatori de lume…Şi oferta este inepuizabilă. Personajul-narator sau vocea auctorială este sublimată de parodie. Dacă atmosfera referenţială (planul conţinutului) este caracteristică lumilor de grade inferioare, lumea de gradul al patrulea întreţine atmosfera de limbaj (planul expresiei).

3. Instituire…

Gramatica narativă a discursului parodic la I.L.Caragiale garantează moftul ca model semiotic al manierei. Fiindcă "momentele" surprind cititorul printr-o tipologie vastă a mofturilor şi a moftangiilor, angajare dinamică în societate ca model atitudinal, naratorul propune o ofertă ludică deschisă unui vast inventar moftologic. Spirit activ în asanarea societăţii băltinde în acte calificate ca incultură, I.L.Caragiale tematizează interesul personajelor sale pentru lumea valorilor culturale.

…**Din cronica optimiştilor:**

Cronicar 1: Să se revizuiască maniera!

Mitică: "Ia scuteşte-mă cu moftologiile d-tale…Din două una, daţi-mi voie: ori să se revizuiască, primesc! Dar să nu se schimbe nimica…"

Cronicar 2: A nu cădea pradă moftului!

Mitică: "… Ori să nu se revizuiască, primesc! Dar atunci să se schimbe pe ici pe colo, şi anume în punctele…esenţiale!

Ecoul: Ţal, nene…!

Optimistul: "A se slăbi, Mitică!"

Note bibliografice, adnotări

[1] Definim comicul în accepţia lui Jean-Marc Defays, şi anume: "comicul este termen generic ce desemnează toate fenomenele verbale şi nonverbale care au proprietatea de a provoca râsul, fără a se sinchisi de diferitele forme clasice- umor, ironie, parodie" *(Comicul.Principii, procedee, desfăşurare",* p.9)

[2] *"Ţal!…"*vol II, p. 37-46

[3] Retoric: sens perceput de destinatar vs sens conceput de remitent; pragmatic: sens explicit vs sens inconştient; psihanalitic: sens manifest vs sens inconştient; "jucător" vs. "jucat" (după P. Guiraud,

Florin Manolescu) în desemnarea celor două feţe ale comicului: "spus"-ul şi "nespus"-ul.

[4] Caracterul antropomorf se referă la modificările la care apelează textul spre "fiinţare" artistică.

[5] După P. Guiraud, funcţiile abaterii sunt: funcţia

expresivă, varietatea expresiei faşă de echivalentul său prozaic; funcţia tehnică, notă relevantă pentru virtuozitatea artistului de a crea, dar şi a "publicului" sau cititorului în apreciere şi recreare; funcţia criptologică receptată ca dublă înţelegere, fără a-i suprima procesul de disimulare/ elucidare; funcţia ludică, ce se substituie textul unui jos, supunându-l unor reguli.

[6*]"Ţal!…"*op. cit.

[7] W. Iser, apud F.Manolescu, "*Caragiale şi Caragiale. Jocuri cu mai multe strategii"*, p. 61

BDD-A2956 © 2003 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 01:55:45 UTC)

[8] Florin Manolescu foloseşte tema publicului amestecat, metaforă a publicului greu de mulţumit.
[9] Textele din *"Momente şi schiţe"* reflectă indiscutabil toate cele trei grade ale intertextualităţii comicului: "déjà vu"-ul, parodia şi carnavalescul. "Déjà vu"-ul este forma mai calmă a practicii de camuflare sau de sustragere a fenomenului reperat ca obiect al comicului, păstrând comicul între imersia totală şi descentrarea continuă. Carnavalescul nu ţine cont de nici un punct de referinţă, de nici un model, prezintă un aspect heteroclit, o discontinuitate provocând implozia ce supune o categorie de texte comice. Jean-Marc Defays completează definiţia prin remarca: "La limita neînţelegerii, ilizibilului, râsul carnavalesc, dezlănţuit, profund şi universal, este în fond cel care simultan zdruncină la maximum şi domină cel mai bine"(Jean-Marc Defays, op.cit., p.58)
[10] G.Genette, "*Palimpsestes. La littérature au second degrés"*, Paris, Éd. Du Seuil, 1982
[11] Repertoriul comportamental poate fi numit *moft,* iar figura retorică ce-i corespunde este maniera.
[12] Principiul de funcţionare a unei secţiuni metatextuale este recunoscut ca fiind cel al didascaliilor dintr-un text dramatic (Mariana Neţ, *"O poetică a atmosferei. Rochia de moar",* p. 26). Autoarea subliniază: "Apărând prin reflectarea unei lumi intermediare, preexistente în mintea cititorului, care o va regăsi în text, discursul de atmosferă permite frecvente incursiuni ale receptorului în lumea actuală, în spaţiul extraliterar."
[13] Citate din *"Moftul român",* II, p.117-120.
[14] Termenii subliniaţi au fost recunoscuţi de Bergson; ceilalţi enunţaţi după Freud ca "tehnici ale spiritului"; chiasma, revendicată de D. Noguez, constă în "a defini umorul ca legătura semnificantului unui alt semnificat cu semnificaţia unui alt semnificant"(după J.-M. Defays, ibidem., p.54-56). Cu specificitate pentru discursul parodic, Grupul µ stabileşte patru operaţii fundamentale ca procedee comice primare: adaos- hiperbola/burlescul(repetiţie, redundanţă, exagerare), suprimare- litota/umorul(elipsă, condensare; substituire, transpoziţie metaforică), substituire- ironia/ironia(eufemism, antifrază), permutare- inversiunea/absurdul (chiasma, paradox, paralogism).
[15] Informaţiile teoretice de la acest paragraf parvin din A.J.Greimas, "*Despre sens. Eseuri semiotice",* Ed. Univers, 1975, Bucureşti, ("*Elemente pentru o gramatică narativă"*, p.170-197)
[16] *"Caragiale şi kitsch-ul"*, semnat de Ştefan Cazimir.
[17] *"Five a'clock",* vol. I, p.178-185)

Bibliografie

I.L.Caragiale, vol .I *Căldură mare*; vol.II *Lanţul slăbiciunilor*, BPT, Bucureşti, 1972
Iulian Boldea, *Faţa şi reversul textului*, Ed. Ardealul, Tg.Mureş, 1998
Vera Călin, *Metamorfozele măştilor comice*, ESPL, Bucureşti, 1956
Jean-Marc Defays, *Comicul. Principii, procedee, desfăşurare*, Inst.European, Iaşi,2000
Gerard Genette, *Palimpsestes. La littérature au second degrés*, Paris, Du Seuil, 1982
A.J.Greimas, *Despre sens. Eseuri semiotice*, Univers, Bucureşti, 1975
Florin Manolescu, *Caragiale şi Caragiale.Jocuri cu mai multe strategii*, CR, Bucureşti, 1983
Mariana Neţ, *O poetică a atmosferei. Rochia de moar,* Univers, Bucureşti, 1989
Cristian Stamatoiu, *I.L.Caragiale şi patologiile mass- media,*Academos, Mureş, 1999
Maria Vodă-Căpuşan, *Despre Caragiale*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1982

BDD-A2956 © 2003 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 01:55:45 UTC)